

DEBRECZEN

A DEBRECZENI ÉS VIDEKI FÜGGTELNSÉGI PÁRT KÖZLÖNYE.

Egész évre 10 Lr. — kr.
Félévre 5 " 50 "
Negyedévre 3 " 50 "
Egy hónapra 1 " 50 "
Egyes szám ára 4 kr

Felelős szerkesztő: **BARTHA MÓR.**
Főmunkatárs: **Dr. KIRÁLY PÉTER.**
Kiadók: **HOFFMANN és KRONOVITZ.**

Hirdetési díj:

Hat hasábon petit sorért 5 kr. Nagyobb terjedelmű hirdetések alk. szerint jutányos aron vetendők fel. Belföldi díj minden külön beigtatásért 30 kr.

A debreczeni függetlenségi és 48-as párt üdvözlő felirata.

— **Dr. Thaly Kálmán országgyűlési képviselőhöz és az országgyűlési függetlenségi és 48-as párthoz.** —

I. **Dr. Thaly Kálmán** országgyűlési képviselő urnak, Budapesten.

Szeretve tisztelt képviselő ur!

A debreczeni függetlenségi és 48-as párt mai napon tartott intéző-bizottsági és nagy választmányi népes gyűlésében foglalkozván a mai politikai helyzettel: tántoríthatatlan bizodalommal üdvözli t. Képviselő urat, s egyszersmind egyhangulag hozott határozatával az ide mellékelt feliratot intézi az országgyűlési függetlenségi és 48-as párthoz, melynek az országgyűlési pártkör legközelebbi ülésén leendő szives átadására t. Képviselő urat, úgy is mint itteni pártunk tiszteletbeli elnökét mély tisztelettel felkéri.

Hazafias üdvözlettel a debreczeni függetlenségi és 48-as párt:

II. **Kossuth Ferencz** országgyűlési képviselő, pártelnök urnak, Budapesten.

Mélyen tisztelt párt-elnök ur!

Az alkotmányt fenyegető veszéllyel szemben föl kell emelnie tiltakozó szavát a magyar politikai élet minden független tényezőjének. Hadd lássák a törvény és a királyi eskü szentségének védelmezői, a magyar nemzet közvéleményét a maga tiszta igazságában, amelyet nem homályosíthatnak el a kenyerét feltő lelki szegénység megszólaltatott engedelmes tüntetései.

Az immár teljes erejében kitört harc nem a pártok küzdelme többé, hanem az egész nemzet törvényes ellentállása a sarkalatos alaptörvényeinket megtámadó példátlan merénylet elkövetői ellen.

Az alkotmányos állam fogalmából ki van zárva mindennek abszolutizmus s a haza és trón üdvét egyedül a szentesített törvények uralma biztosíthatja.

Magyarország ez idő szerinti kormánya megalagadta a törvény iránti engedmességet, mikor az 1867. XII. és az 1898. I. törvényczikk parancsát megszegte. Álláspontja ennél fogva, — még hogyha a legbűnösebb visszaélések útján összeerőszakolt többség mindvégig támogatja is — törvénybe ütközik s azért a kisebbség kénytelen a megsértett törvény kötelező erejét a végkimerülésig oltalmazni.

A parlamenti ellenzék ellenőrzési joga eme kötelesség teljesítése nélkül csak üres formassággá süjnedne s a törvények hatalmát a többség önkényuralma váltaná fel, mely a történelem örök tanúságai szerint semmivel sem lévén jobb a fejedelmi hatalom korlátlanágánál: a parlamentarizmus, — az 1848-iki dicső vívmányok e vérrel megszentelt kincse — legfőbb lényegétől megfosztott, lélek nélküli gépezetté s a nemzetellenes hatalmi törekvések legalkalmasabb eszközévé hanyatlanék alá.

És a mai kormány az alkotmánysegésben elment immár azon határig, a hol a nemzet törvényhozóinak szabad elhatározási, formaszert is lehetlenné válik. Mert Bánffy Dezső a pártjához tartozó képviselőkkel törvényjavaslat alakjában reverszálist iratott alá, amelyben arra kötelezték magokat, hogy neki a pénz- és veradó beszédét és a gazdasági közösség fentartását az abszolút Ausztriával is, törvény nélkül és törvény ellenére megengedik.

Az ilyen reverszális alapján s a törvényhozói jogokat az országgyűlésen kívül bitorló többségre támaszkodva, a kormányhatalom fegyveres erővel elkobozhatja minden közszabadságunkat, áruba bocsáthatja minden életbevágó anyagi érdekünket és megsemmisítheti egész alkotmányunkat.

Fájdalmas, hazafiui aggodalmaktól eltelt szívvel látjuk e vészes üzemeket. De ezeréves hazánkért remegő lelkünket megszilárdítja, felemeli annak látása, hogy pártunknak történelmi és törvényes igazságokat tartalmazó elvei, a melyek között legelső helyen az 1848-iki alkotmány védelme s teljes egész fényességében való visszaállítása ragyog, a most folyó súlyos küzdelemben is megőrizték örök fenőbbségüket és az alkotmányos Magyarország megmentéseért vívott harcban, az igazság hódító erejével, legelő a függetlenség tiszta zászlója lobog.

Ha a zászlónk alatt küzdő vezéreknek s a velők harczoló nemzetvédőknek erőt és kitartást ad tántoríthatatlan hiveiknek elismerő tisztelete és hálás szeretete: legyenek meggyőződve, hogy velők van az ország igaz közvéleménye s hogy velők együtt érez és gondolkozik a debreczeni függetlenségi és 48-as pártnak, is minden egyes tagja, akiknek nevében és megbizásából az országgyűlési függetlenségi és 48-as pártnak az ország állami és gazdasági függetlenségéért és alkotmányos szabadságáért folytatott nemes küzdelmében, im ünnepélyesen hazafiui köszönetünket nyilvánítjuk és rendíthetetlen támogatásunkat továbbra is felajánlva, szívünk minden érzésével s elménk minden gondolatával a legteljesebb diadalt kívánjuk.

Kelt a debreczeni függetlenségi és 48-as párt intéző bizottságának és nagyválasztmányának 1898 december 20-án tartott üléséből.

Kortész János,
a párt alelnöke.

Dr. Benedek János,
a párt jegyzője.

Válasszatok!

A debreczeni függetlenségi párt felirata tehát előttünk fekszik. Minden önálló gondolkozásu és független nemzeti érzésu, romlatlan debreczeni lakos jólesőleg, felemelt fővel és nemes büszkeséggel mutathat pártja e határozatára, mert abban hamisítlan történelmi és törvényes jog szerinti elveit látja tolmácsolva.

Mi lesz ez ellenében a debreczeni kormánypárt manifesztuma? Nem lehet kétség felőle, hogy tehetetlen erőlködés ama történelmi és törvényes jog-elvekmeghamisítására.

Együtt látja már ma az olvasó a kettőt: az egyikben kifejezve az őspolgárság önkéntes őszinte megnyilatkozását: a másikban a beszármazott, hivatalnok és szolgaseregnek megparancsolt nyoszörgését.

Választhatnak... ahhoz csatlakozzanak-e, amely az ország őse és legmagyarabb városához, az 1849-iki, valódi Debreczenhez méltó; vagy ahhoz amely az aranyborjú körül tánczoló és jelvényül a husos fazekakat magasán, ujjongva fennhordó Debreczen szolgáló tömege önzésének szégyenletes bizonyítéka.

Válasszatok!...

A képviselőház ülése.

Debreczen, decz. 21.

A tegnapi — decz. 20. — ülés már a mellét, hogy napirend előtti felszólalásokat termelt, há lehet, még növekedett tartalommal és érdekességben is.

A napirend előtt Rakovszky István két dolgot hozott szóba: először, hogy miért nem felelnek a miniszterek a 30 napra törvényes határidőben az interpellációkra

(van olyan interpelláció, a melyet már több mint egy éve terjesztettek be) és másodsor, hogy miért nem hívja össze Feszt Lajos, az összerúghatatlansági bizottság elnöke a bizottságot a botrányos inkompatibilitások megvizsgálására.

Fogadtalan prókátorként Bánffy vállalkozott arra, azaz hogy vállalkozott volna, hogy feleljen Rakovszkynek. Ez az ember nem képes erkölcsileg felfogni, hogy neki ebben a parlamentben szava nincs. Természetesen méltó fogadtatásban részesült. A nagy zajban, a folytonos elállókialtasokban egy szavát sem lehetett érteni; de azért a szája mozogott, és az előtte két lépésre ülő gyorsíró egy pár mondatát meg is értette. A mi hiányzik, majd ediktálja a miniszterelnök — a gyorsíródjában.

Most megint egy különös jelenet következett. Rohonczy Gedeon szintén napirend előtti felszólalásban szóvá tette Bartha Miklós egy, tegnap lötti közbeszólását, a mi — nem órá vonatkozott. Bartha ekkor nem volt jelen, de később, Hegedűs beszéde után, nagyon ügyesen felelt meg Rohonczynek. Csakis azért reflektál — ugymond — Rohonczy szavaira, mert nem agresszív természetűek, másképp az ilyen beavatkozást az elnöki jogokba, nem méltatná figyelemre. Egyben kérte a napló kiigazítását, mert ő nem azt mondotta, hogy a királyné megölésén nevetnek, hanem hogy nevetnek, mert nem tudják, miről van szó. Szavait általános helyeslés kísérte.

A nap eseménye azonban Csáky Albin gr. beszéde volt, aki mint első szólt a napirendhez. Ha valami, úgy ez a beszéd tisztázhatja a kuszált politikai helyzetet. Neki sikerült az, ami a legtrikább embernek sikerülhet: a pártok fölé emelkedett.

Az egyetlen kivezető út, amire gróf Csáky rámutat: jobbról Bánffy bukása, balról az obstrukció beszüntetése. (De hiszen ez a kettő okozati összefüggésben is van.)

Először az ellenzéknek fordult és hibáztatta annak akcióját, mert szerinte a kormány szeptemberben nem nyilatkozhatott a kvótakérdésben, amikor még a fölött tárgyalások

folytak és nem nyilatkozhatott a kiegyezési kérdésben, mert még volt idő javaslatának megvitatására. (Hogy egész mostanáig sem nyilatkozott, arra már sem terjeszkedett ki Csáky sem.)

Azután a kormányt vette kés alá és devallotta, hogy már régebben aggodalmi voltak a kormány viselkedése miatt, kezdve az összerúghatatlansági ügynél, végezve a Dezsőffy esetről. De nem akarta a nehézségeket szaporítani. A mi kilépésre kényszerítette: a Tisza-lex volt.

És itt valóságos leleplezés számba ment, amint ennek az államcsinynek mikénti színterhozása felől elmondott. Ő tudott a Tisza-lexről, meg is mondta, hogy ahhoz nem járulhat. De nem tudta, hogy az olyan hamar a konferencia elé hozatik.

Igy sült ki, hogy az inszczenirozásról Csáky A. nem értesítették és így megvonták tőle a módot, hogy ahöz az értekezleten hozzájárulhasson, mert tudták, hogy akkor a Tisza-lex magában a pártban megbukott volna!

A baloldal méltó felháborodással fogadta ezt a leleplezést.

Ezután csakugyan, mint ő maga is mondotta, lapidáris rövidséggel bánt el a Tisza-lexszel. Ha az tjavaslat akar lenni, akkor fölölege, mert ott van az indemntty javaslat. Ha bizalmi nyilatkozat, vagy tüntetés, akkor jobban megfelelt volna egy manifesztum. De ez sem egyik, sem másik, hanem: az országgyűlési törvényt pótló pártörvény, amelylyel Tisza K. megantotta a kormányt, hogyan kell a parlamenti nehézségeket semmibe sem venni.

Ő és társai nehéz helyzetben voltak, de nem láttak a helyzetből más kibontakozási módot, mint kormányelnök változást.

Riadó taps, zajos tetszés, kitörő eljenzés fogadta ezt a kijelentést a baloldalon és a közepén.

— Vádoznak, fejezte be beszédét gróf Csáky, jobbról is, balról is, de nekünk két vezércsillagunk van: szabadelvű programunk és politikai lelkiismeretünk!

Hogy mily hatást tett az egész Házra ez a beszéd: különösen észrevehető volt a jobb-

felé a ház elé ment, — a legvastagabb kendőt adta a nyakába és világosan megmondotta:

— Már csak te maradtál meg nekünk, vigyázz magadra.

Szida pedig a nagy vigyázat daczára is egészséges volt és piros, hogy majd kicsattant. Engem egészen megzavart, hogy a vér mindig az arczába szökött, ha estenden melléje ültem. Az első időben határozottan azt hittem, hogy szerelmes belém. Pedig voltaképpen nem is udvaroltam neki, inkább száraz voltam, mint egy bizottsági jelentés. — Kadetcs Szidának máskülönbben is nagyon furcsa szokásai voltak. Hogy mást ne említsek, mikor először maradtunk egyedül, azt kérdezte tőlem: igaz-e, hogy a házasság halálos betegség? Úgy képzeltem, hogy valaki tán megtréfálta és Kadetcs Szida komolyan vette a tréfát. Elég butus volt hozzá. De a leány megütközött a nevetésemre és azt mondta, hogy a legidősebb néneje is olyan vastag, paraszt teremtés volt, mint ő s ahogy férjhez ment, mégis csak elfogyott, elhalt. Különbben is a doktor szájából hallottam, hogy a házasság nagyon veszedelmes betegség és kar is kinevetnem, mert a doktor nem mondta volna, ha olyan kinevetni való bolondság.

Aztán másnap Kadetcs bácsi is megfogott az utcán és rettentő komolysággal szólott:

— El ne csavard va'ahogy a fejét, mert nem adom férjhez azt a leányt. Inkább ezzel a két kezemmel ütöm le. — Láttod?

És megemelte a levegőbe az ökleit, fenyegetve dühösen. Kérdezősködni próbáltam, de az öreg belém fojtotta a szót és megint csak azt ismételte, hogy meg ne próbáljam

elcsavarni annak a lánynak a fejét. Az igazat megvallva, nem is gondoltam rá, hogy Kadetcs Szidát elbolondítsam, nem is tetszett nekem valami nagyon, de ez a különös beszéd egészen kiforgatott megamból és egyszerre csak meg kellett vallanom, hogy bárhol járjak, Kadetcs Szida mindig a szemem előtt van, a hámvas, piros arczával, az erős kemény alakjával. Szinte félni kezdtem tőle. Gyermekkoromban almodtam néha olyan boldodot, hogy az utcán nyomom követ valami fehér bárány; nem üldöz, nem fut utánam, csak éppen a sarkamban marad, Attól feltem ilyenformán.

Ezenközben nap-nap után eljártam Kadetcsékhez Szida rendesen ott hagyott engem az anyja mellett és elfutott valószínűleg a kertbe. a szénaboglya alá. S mert éppen semmiféle vonzódást sem mutatott irántam. Kadetcsék nemsokára oyuggdtn vették látogatásaimat.

Egészen olyannak látszottam, aki nem fogja elcsavarni a Szida fejét. Kadetcs bácsi talán egy apácza kolostorba is a legnagyobb lelki nyugalommal bocsájtott volna be. Sőt magamnak is voltak pillanataim, amikor némi sajnálkozással és kicsinyléssel néztem arra a jámbor birkára, akitől ómeg Ladetcsék se tartanak és aki különben én magam voltam, Valósággal bosszankodtam az öregek nyugalmán és fel voltam háborodva, hogy Kadetcs Szida még nem szeretett belém. Vigyen el engem an ördög, ha meg Kadetcs Szida sem tud belem szeretni. Hat érdemes a világon maradni, ha az embert még Kadetcs Szida se szereti?

Világos perczekben azt mondtam magamnak, hogy Kadetcs bácsi voltaképpen a legravaszabb lurkó és a néni sem járta hi ba

Nyári Mese.

A «Debreczen» tárczája.

Írta: **Kabos Ede.**

Én már csak a harmadikat ismertem a Kadetics lányok közül: Szidát. A mikor oda-kerültem a kis tiszántúli városkába, a legidősebb Kadetics-lány poraitól már virág hajtott s csak Emmike emlékeztetett rá, az a vékony fehérképű baba, akit Kadetics bácsi a térdein szokott lovagoltatni, amiért küönben a néni alaposan leszólja.

Egyébként Emmiket Kadetics bácsi és a néni is egyetlen unokámnak szolították és egy kicsit megnevésedett a szemük ha rá néztek, mert mégis csak drága áron kapták. A lányukat kellett érte cserébe adni, aki csak éppen megcsókolta a babuskáját, aztán szeliden türte, hogy az angyalok befogják a szeméit és vigyék a mennyeknek országába. De akármilyen szelid volt, mégis csak az ő halálával kezdődött Kadeticsék egész tragédiája.

Az anyám révén, aki rokonságban volt Kadetics néniével, eljárhattam a familiába, pedig a katasztrófa óta nagyon elzárkóztak a világtól.

A középső lány: Lenke, aki leghiresebb szépség volt az egész vármegyében, akkor már nem volt otthon. Úgy hallottam, hogy egy vasuti mérnök után ment, aki éppen csak két hónapig volt a mi városunkban s azalatt se bomlott tulságosan Kadetics Lenke után, de a lány — úgy látszik — elvesztette a fejét. Határozottan utána szökött. Ezt azonban nem Kadeticséktől hallottam, mert a családban Lenkéről sohasem esett szó és Szidát, a 3-dik leányt, úgy vették, mintha egyetlen gyermek volna. Kadetics néni, ha Szida este-

oldalon, amelyen mindig nagyobb-nagyobb ellanyhulás vez erőt. Nem csökkent ez a következő szónok, Hegedűs S. beszéde alatt sem. Hegedűs eleinte Kossuthal polemizált, aztán a kormányt védte a kiegyezési kérdésekben azzal, hogy nem szokás parallel javaslatokkal operálni.

— Hát a Tisza-lex micsoda? — kiáltotta egy hang balfelől.

Hegedűs tovább birkózott a folytonos közbeszólások árjával.

— Beszéljen a választásokról! — kiáltották neki.

— Hi-zen kérem, én nem védem Bánffy személyét! A választási kérdésben teljesen magára hagytuk! — tört ki erre Hegedűs.

— Akkor ej-sék el! — volt rá a válasz bairól.

Nagy derűtlenséggel fogadták azt a kijelentését, hogy a Tisza-lex nem más, mint a nemzethez intézett manifesztum. Ezzel kapcsolatban azt a naivságig furfangos ajánlatot tette Apponyinak, hogy hasson ő az ellenzék leszerelésére és akkor ők nem nyújtják be a Tisza-lex-t az év utolsó napjáig!

Az általános benyomás Hegedűs beszédéről az volt, hogy a kormánypárt szeretné az ellenzékét valami furfangos kompromissziumba becsalogatni, hogy aztán szokás szerint — megcsalhasa. De volt Hegedűs beszédének egy olyan éle is, ami jobbra, a kormányelnöknek szólt. Nagyon hangoztatja ugyanis, hogy a miniszterelnök megígérte, miszerint ex lex esetén a képviselőházat egy üttartja.

Szentiványi Árpád tüzes, magvas beszéde lelkesítette föl ezután az ellenzékét. Kegyetlen ötlet volt tőle, hogy felolvasta a Tisza-lexet és a n n a k ö s s z e s a l á i r ó i t és így gondoskodott arról, hogy ennek a szégyenokmánynak aláírói a Ház napóiban megörökíttessenek.

Az ülésnek második részében csak Polónyi Géza beszélt, ki elemében volt. — Pompás ötletekkel, metsző guynnyal és kerülve logikával fűszerezett beszédében hű képét festette ő a Tisza-Bánffy-Percezel korszaknak. — Mindenekelőtt vi-szautasította azt a vádat, hogy az ellenzék személyes harcokat folytat akkor, midőn a

kormány a nemzet fundamentális intézményei ellen intéz vakmerő merényletet. Mindig a mi történelmi, azt egy felelősség nélküli sötét kabinetből intézi egy «k ö z v i t é z», ki ellen az egész ország legalább is annyira föl van habordva, mint azon báb ellen, kit ő a drótján rángat.

A Tisza-féle javaslattal foglalkozván, teljesen osztja C-áky Albin gróf lapidáris fejtegetéseit, ki legáltalában pártfőrvénynek nevezte el azt a furcsa okmányt, melyet most Hegedűs Sándor post festum manifestumnak keresztelt el. C-áky Albin gróf leplezte le legalaposabban azt a pretoriánus csínyet, melyet ezzel a javaslattal a nemzet leg-szentebb jogai ellen el akartak követni.

Tisza javaslata egysz-rre indemnitást és provizoriumot is tartalmaz, pedig a Bánffy-kabinet egyikét se tudja megkapni. Azok, kik azt a nevezett okmányt aláírták, alig sejtik, hogy aláírásukkal a nemzet és korona jogait veszélyeztetik egy t ö k f i l k ö érdekekben . . .

Nagy mozgás követte ezt a fordulatot. Az elnök azonnal is rácsöngtetett Polónyira, hogy «hazánk e nehéz napjaiban ily, a parlament nyugalmat zavaró kifejezéseket ne használjon».

Polónyi meghajolt az ősz elnök intelmé előtt és folytatta hatásos, erős filippikáját az uralkodó rendszer ellen, mely most a Tiszák érdekében még az alkotmányt is fel akarja áldozni.

Majd az elnökválsággal foglalkozott és itten igen élesen jellemezte a többség elnökjelöltjét, Perczel Dezsőt, a kiról eddigi politikai multja után jót alig lehet feltételezni.

— B o k r o s érdemei vannak neki, szolt valaki.

A főváros autonómiáján esett sérelmekről kezdve egész az Engel-fele borhamisítás körül tanusított magatartásig oly működést fejtett ki ez az ur a beügyminiszteri székben, mely érthetővé teszi, hogy nemcsak az ország, de még maga Bánffy Dezső sem igen látszik benne bizni, mert különben a választások idején rábízta volna vagy a pártkasszát, vagy a «szelid nyomást», de láttuk, hogy egyiket se bízta rá.

A jobboldal idegesen mozgolódott az erős csapások sulya alatt.

— És Perczel Dezsőnek felállításával provokálnak akkor, amikor békét akarnak. Miért nem kontempálják pl. gr. Csáki Albint, kit megnyugvással fogadna el minden párt?

Polónyi a mindvégig igen erdckes beszéde befejezésében kifejezte, hogy bármédig tartson is a küzdelem, a Bánffy-kabinettel nem tárgyal többé az ellenzék. És ha a kormány föloszlatna a Házat és irtó háborút indítana az ellenzék tagjai ellen, az sem fog változtatni a helyzeten semmit, mert bármennyire megfogyjon, jön ide vis za mindig ellenzék, és az mindig bajtársi köteletségének fogja ismerni a harc folytatását.

Roppant hatásos volt Polónyi hivatkozása a király és a kormány esküjére, melylyel megfogadják, hogy ha a z a k t ö r v e n y e i t m e g v e d e l m e z i k. Szavait az ellenzék perczezig tartó taps között azzal fejezte be:

— «Tavolítsák el a póznára akasztott már erősen büzlő tőköt, mely már mint madárijesztő sem teljesítheti hivatását és a béke helyre áll».

Az ülés három óra-felé végződött.

Tisza Kálmán Nagy-Váradon.

Hazament . . . a „bihari-pontok» országába!

Milyen volt megérkezése, fogadtatása?

Dicsára annak, hogy érkezése fölött megakarták téveszteni a vele nem ugyanazon értesítő közönséget s már a jövetelére kijelölt napot megelőző estén ott volt és a rendőrség a pályaudvart szigorú felügyelet alá vette: nem sikerült észrevétlenül beosonnia a városba s kijátszani a Tisza Kálmán neve és a vele ugyanazonosult elvtelen-ég és alkotmányellenes törekvések által le nem foglalt független érzéket, kiválóan a romlatlan ifjúságot.

Alig hagyta el a kocsit a pályaudvart minden oldalról: »Abczug», «Le a haza arulóval», stb. kiáltások fogadták — isten hozott helyett, ami megdöbbenette a főispánt és hi-

azt az iskolái, ahol a völegény fogást tanítják. Mert ezek az öregek engem úgy fognak meg, mint egy közönséges falusi birkát. Rám kiáltanak, hogy nem adják férjhez a lányukat, a mikor nekem eszem ágában sincs, hogy megházasodjam. És fenyegetéssel kergetnek a lányuktól, akihez közeledni sem akartam. Mert én nem gondoltam Kadetics Szidára; alacsony homloka van, amit én nem szeretek, és olyan kerek, olyan piros, mint egy pünkösdi rózsza. Egy csöppet sem olyan, ahogy én magamnak a jövendőbelimet álmaimban megrajzoltam: nem sugár, nem szöke, nem elmés és nem rajongó, Kadetics Szida éppen-séggel nem ilyen és akarmi legyenek, ha mégis tele nem vagyok Kadetics Szidával . . .

Rajtam ki nem fog. Meglestem: amikor a szénaboglyák alá szökik és nem az öregekhez mentem, hanem egyenesen Szida után.

Perzselve, tikkasztva ömlött le a napfény s minden levél, minden fűszál úgy lehajolt, mintha a saját vékony árnyékába akarna menekülni a nap elől. Ugy tetszett, mintha finom porfelhő kavargogna a levegőben. A szénaboglyák fölött szinte vörös volt a levegő, mintha az aszú fűből lángok akarnának kicsapni. Madár nem mutatkozott, mind elbujt a gyümölcsfák ágai között, mert leszedült volna a rettenő hőségben. S ebben a melegben, ebben az égető naphatott feküdt Kadetics Szida háton, csöndesen, csak a szemét takarta el egy kis fekete selyemkendővel. Az árnyékból néhány sárgapelyhű csibe tipegett néha közelebe, azokat pipesgette.

Megszólítottam.

— Mért nem fekszel inkább az árnyékba Szida?

Felugrott, mintha rosszban érték volna

Vörösen, a hőségétől szinte reszkette nézett a szemébe és egy pillanatra azt hittem, hogy sirva fakad.

— Harom lépésnyire vagy az árnyéktól. Az ember azt hihetné, hogy kaczerkodik a nappal . . .

— Engem nem égett a nap — szolt csöndesen, elfojtva. Az arca pedig kigyulladt és olyan nehezen, pihegve lélegzett, mintba mértföldeket futott volna. Egy tűz volt az egész lány, ahogy rám nézett, de a másik perczben már valami tompa, haragos hangon jegyezte meg: Mért jött utánam? A mama odabent van.

— De mikor én veled akarok beszélgetni.

— Mit?

— Tudja az Isten. Mindenfélét és azonfelül még valamit.

— Akkor menjünk be.

— És már megindult, hogy bemegy a szobába, az édes anyjához. Alig tudtam megállítani. A keze, ahogy megfogtam, hevesen megremegett s Kadetics Szida egy kicsit meghajtott föl, tüzelve, olyan különösen nézett rám, mintha bünbe esett volna, amikor a kezét egy perczig is a kezemben hagyta. Nekem úgy rémlett, hogy a szeméi csudálatosan megfényesedtek és csak egy kis bátorításra, egy szóra volna szüksége, hogy sirva fakadjon. Ebben a pillanatban Kadetics Szida majdnem szép volt.

Hogy unszoltam, odaült a boglya tövébe, az árnyékba. Ott maradtam előtte állva, szinte zavarban.

— Csakugyan nem fogsz te férjhez menni, Szida?

— Nem — felelt röviden. A hangja rekedt volt, mintha csak a torka száradt volna ki.

— Fogadalmat tettél, hogy leány maradsz?

— Talán.

— Miért?

Nem lelett mindjárt. A sététzöld bluzban remegett fiatal teste, a kezei összefonódtak, mintha egymásban keresnének támaszt, a feje meghajolt és a szeméi nedvesek voltak. Aztán rám nézett hosszan s nekem úgy tetszett, hogy azt fürkészi: bolondozom-e véle, vagy komolyan faggatom. Én valószínűleg nagyon ünnepélyesen állhattam előtte, mert egyszerre megnyugodott Kadetics Szida.

— Amikor Veron meghalt, a papa megmondotta, hogy Lenkét meg engem sohasem ad férjhez.

Valami heves melegség fogta el. Szinte lázasan, pihegve folytatta:

— Itt volt ezen a helyen. Papáék oda-benn beszéltek Valeránnal a doktorral. Meg se láttak, csak úgy a sarokból hallgattam, amikor Valerán csöndesen magyarázta, hogy lehet rá eset, amikor a legerősebb lényok is elfonnyadoak, elvesznek a férjük mellett s ami másoknak a legnagyobb gyönyörűség, őket megöli az a csöpp jószág, akivel férjüket megajándékozzák. A csantavér: özvegy őt leányát adta egymásután férjhez s őt hoztak időnap előtt vissza, de nem az anyaházba, hanem a családi sírboltba. Pedig lánykorukban erős, vasgyuró volt mind az őt. Valerán huzta a szót, vanogatta a vállát s olyasfélét mondott, hogy talán csupa számárságot fecsegett. de a mama szemé már tele volt könnyel, a papa pedig fehéren, reszkette egyene-edett fel. És egyszerre keményen lecsapott ökleivel az asztalra és felkiáltott: Nem adom őket férjhez, egyiket sem. Valerán motyogott valamit, amire a papa még fehér-

veit. Nyomban kiadták a parancsot a tüntetők elhalgattatására, de a mozgósított rendőrség föllépése még inkább fölizzgatta a nagyváradi ifjúságot és polgárságot és a lelkes ellendemonstráció kísérte Tisza Kálmán a városba.

Utközben két tüntető joghallgatót és több polgárt fogott el a rendőrség.

Bulyovszky polgármester minden telhető elkövetett a tüntetés elfolytatására, sőt megígérte az ifjúságnak, hogy két elfogott társukat szabadon bocsátja, ha a tüntetést abbahagyják. Mialatt a polgármester tárgyal az ifjúság vezetőivel, az időközben több ezerre főlzaporodott polgárság a kaszinó épülete elé vonult és Abzug Tisza! Abzug Bá sty! Le a hazaárulókkal! kiáltásokkal tüntetett a szabadelvű kaszinó ellen.

A kapitányság az összes rendőrséget mozgósította és egy főőrára sikerült a tüntetőket szétoszlatni, de a vármegyeház előtt ismét összegyűltek és Le a hazaárulókkal! Le a Tiszákkal! fogadták Tiszát, aki a főispánhoz hajtatott vacsorára. — A rendőrség nagy erőfeszítésre szétoszlatta a tüntetőket, a kik közül többeket elfogott.

A vármegyeházát és az utcákat egész éjjel rendőrség tartotta megszállva, mert attól tartott, hogy Tiszát a közönség esetleg inzultálni fogja.

Decz. 20-ára pedig széleskörű intézkedéseket tett a rendőrség, amikor 11 órakor tartotta meg beszámolóját, amely az ő szokott fraziszait tartalmazza.

D. u. 1 órakor szatelle 300 terítékű ebédet rendeztek, amelyet »közlegény« vezérük dicsőítésével fűszereztek neki és maguknak; de amely méregként hatott a közérdekkért lelkesülő, önzetlen ellenzék őszinte tisztelőire.

Tisza Kálmán válaszolt a felköszöntőkre: Tisztelt Uraim!

Méltóztassanak megengedni, hogy visszaéljek türelmükkel, holott ugyis próbára tettem azt délelőtt. Én nem iszom polgártársaim egészségeért. Azok, kiket nem a haladatosság, de a hazafiú erény indított, kifejezték irántam való jóindulatukat s azt köszönöm. (Éljenzés.) Engedjék meg, hogy egy különös dolgot említsek. (Halljuk! Halljuk!) Magamról beszé-

rebbe, de keményebb hangon kiáltotta: Nem Nem! Voltaképpen alig értettem mit beszéltek. Kiszöktem a kertbe Lenke után és elmondottam neki, hogy mit hallottam.

— Lenke még itthon volt?

— Itthon. Reszketni kezdett a haragtól. Megkapta a karomat és rám kiáltott: Szida! Mintha megbántottam volna. Emlékszem, hogy sirva fakadtam, pedig azt sem tudtam, hogy mi bajom.

De megijesztett a Lenke haragja. Ugy állott előttem, mintha egyszerűen meg akarua gyilkolni. S a másik perczen csunyan kezdett kacagani és majdnem enekléssnek hangzott, a hogy hajtogatta: Majd meglátjuk, hopp! Majd elmegyünk, hopp!

Égő pirosság ült a Kadetics Szida arczán.

— Egy hónappal később megszökött. Ha legalább ő itthon maradt volna! De így egyedül! Hallgani a mama sirását, ha ketten maradunk, nézni a papa keserűségét, ha tele van Lenkével és úgy beszél róla, mintha meghalt volna! Hát miért? Hiszen él és eleinte irt is, ha a papa szét is tépte olvasatlanul a leveleit! És a városban véletlenül azt is hallottam, hogy Németh György, a mérnök, feleségül vette már!

Most már bátran, bizalmasan, sürgetve fogta meg a kezemet és úgy suttogta:

— Menj el Lenkéhez. Mondd, hogy csókolom és meghalok a vágytól, hogy lássam és beszéljek vele. Mondd, hogy tudni szeretném, egészséges-e vagy beteg, mint Veron volt. Mondd, hogy egyedül vagyok és várok és szenvedek és meghalok, ha ez tovább is így tart. És s rva, lázzal ismételte:

— Menj el Lenkéhez!

Aztán Kadetics Szida elfutott. S előttem

lek, (Halljuk!) azt, hogy hazaáruló vagyok 1875-ben kezdtek emlegetni. (Derűtség.) azóta ez elaludt s csak egyszer másszor ismétlődött. Most ismét ezt mondják rólam, hogy hazaáruló vagyok, (Éljenzés.) azt kívánom uraim, hogy amint bevált 1875-ben a hazaárulásom, úgy váljon be most is, (Taps és éljenzés!) s annyit haladjon ez az ország, mint amennyit haladt 1875 óta. (Viharos taps, hosszantartó lelkes éljenzés!)

Ez az ember tehát nem irtózik tetteitől 1875 ben és ma sem; sőt azok következményének tarja a haza haladását az ő aerája alatt.

Am — tudjuk mi — nem az ő rendszere volt a haladás előmozdítója, hanem az alkotmányosság, amelyben mint lételemében e Nemzet megtalálta s megtalálja mindig a szabad mozgás fejlesztő erejét.

Mivé lett volna még, ha a Tisza-Bánffy aera ren s ere kerékkötője nem lett volna a nemzeti független haladás rendszerének S hova lesz e haladás, ha a Tisza-lex megfoszja az alkotmányos élet fejlesztő erejétől? . . .

Az az ex-lex állapot adja majd meg a felzetet és ebben bizonyára nem fog gyönyörködni az a Tisza Kálmán, aki a hazaárulás vádját most cynikusan rakja zsebre és még kéjelegni látszik abban, ami egy romlatlan magyarok megmérgezné legizesebb falatját,

Egyék meg amit és amit készítették Tisza Kálmán és hívei — ebédjüket. Ha a Nemzet feltálat nekik: torkukon akad a falat!

A szabadelvű párt gyűlése.

A szabadelvű párt ma délelőtt 11 órakor a »Bika« szálloda éttermében gyűlést tartott, a melynek tárgyat az képezte, hogy küldjenek bizalmi nyilatkozatot a kormánynak és a szabadelvű képviselőknek.

Pont 11 órakor nyitotta meg a gyűlést S i m o n f y Imre polgármester és üdvözölve a párt tagjait jelezte a gyűlés célját.

A határozati javaslatot a nagyobbára parancsszóra felrendelt hivatalnokokból álló választók természetesen egyhangulag elfogad-

egyszerre csudás szinben emelkedett fel a lakja. A hév, a gyümölcsöt érlelő nyár, a mely meg nem kezdődhetik, me t természetellenesen nyomában maradt a tél. A mesebeli lány, aki a napon fázik és a hidegben tüzel. Az a szegény, boldogtalan teremtés, a ki él és mégsem él, beszél és senki sem hallja, érez és nem szabad, nem szabad éreznie. Igen, őt nem égetheti a nap, neki nyári délután az izzó földön kell feküdnie, kell.

Hat óra sem volt. Künn még javában égetett a nap és Kadeticséknél egészen sötét volt a szoba. A lefüggönyözött ablakok mögött nagyon különös dolgok történtek. Kadetics Szida csudálatosan élénk volt és vidám, a kis Emmikével játszott, aki úgy fogta a Szida kibontott, vastag barna haját, mint a gyeplőt és vékony babahangon nógatta: Gyü, gyü néni! Kadetics bácsi nagy lépésekkel járt fel és alá, a feje lecsüggött és hamarjában, alig tudt m volna megmondani, dühöng-e vagy örvend. Csak Kadetics néni ült csöndesen a karos székeben és vigyázva, leselkedve figyelte az öregét. Az Emmike hangján kívül más nem zavarta a csöndet és az én belépésem valószínű for. adalomnak tetszett a nyári csöndességben.

— Nagy dolog esett — szökött felém a Szida titkos, hirtelen pillantása.

— Nagy dolog esett — erősítette a néni csöndes, rejtett mosolygása.

Kadetics bácsi pedig élém állott keményen, mint a czölöp. Megmaradt mozdulatlanul és a pillája se rándult meg, ahogy áthatva, szigoruan nézett reám.

— Mi történt? — kérdeztem végre.

— Semmi — felelte nagy hirtelenséggel a néni.

tak, De — s ezt jóleső örömmel konstataljuk — akadtak olyanok is, kik nem tetszésüknek hangos szóval kifejezést is adtak.

M a r k Endre kiegészítésképen indítványozta, hogy a pártközgyűlés a kormányelnököt táviratilag üdvözölje. Az indítványt elfogadták.

A gyűlés egy félóra alatt véget ért.

M a r k Endre olvasta fel a szabadelvű párt intéző bizottságának a határozatát, mely a következőképen szól:

A debreczeni szabadelvű párt kijelenti, hogy sz. kir. Debreczen város törvényhatósági bizottsága a lakosság tulnyomó részének óhaját s érzelmeit tolmácsolta akkor, amidőn a parlament szabad működését sőt magát az alkotmányos életet is nagy mer. eken veszélyeztető, z össze ellenzéki pártoknak szövetsége és részvételével foganatosított képviselő-hazi tárgyalások erőszakos akadályoztatása felett megdöbbenését a törvényhatóságok sorai közt már régen kifejezte.

Tekintve azonban azt, hogy a törvényhatóságoknak e tárgyban majdnem egyhangulag meghozott tiltakozó szava, így a nemzet nagy többségének impozáns nyilatkozata dacára az ellenzék részéről tervszerűen intézetnaponként és folyton megújuló teljesen jogosulatlan és indokolatlan kitérésekkel a képviselőházi tárgyalás annyira megvan akasztva, hogy láthatólag a parlamenti élet biztosítékát képező legszükségesebb t. javaslatok sem nyerhetnek érdemi elintézés, elérkezettnek látjuk az időt, hogy az ország polgárainak vagyoni jólétét, sőt parlamentárizmusunkat is veszélyeztető s mint a tárgyalások menetéből kétségtelenül kiderül, talán személyes okokba vezetett ellenzéki tárgyalási mód ellen felelői tiltakozó szavát. Egyszersmind a kisebbség által rendezett vak gyűlölet és terrorizmus tüneteit mutató eljárás következményeit Isten és emberek előtt az ellenzékre hárítja.

Végül kijelenti a szabadelvű párt, hogy ki nemterjeszkedve a szabadelvű párból kilépett képviselők magatartására, miután városunknak ilyen kilépett képviselői, hála Istennek nincsenek, az országos szabadelvű párt azon tántoríthatatlan tagjait, valamint az ebből alakult, a keserű megpróbáltatásokat és igen

— Semmi — erősítette most hámarosan Szida.

Kadetics bácsi pedig megnézte a feleségét, a leányát, megrázta a fejét és rekedten csudálatos ingerültséggel vagta ki:

— Kadetics Lenke megakarja látogatni a szüleit, a kiktől megszökött.

— Németh Györgyné — szólt közbe halkán a néni.

— Kadetics Lenke, mondtam — fakadt ki haraggal a bácsi. Meghívott téged a lakodalmára? Megkérdezett téged, hogy odaadod-e Németh Györgyhöz, vagy hogy hívják azt az urat? Nem hívott, nem kérdezett, sem téged sem ezt az öreg szemarat, aki itt áll előttd. Mondom Kadetics Lenke megakarja látogatni a szüleit a kiktől megszökött — folytatta, ismét hozzám fordulva, Kadetics bácsi és aztán tovább setált, mintha most már reám bízna a többit, hogy próbáljam egész nagyságban felfogni ezt a gyalázatoságot és haragudjam én is vele.

A néni feje fölött ebben a pillanatban szinte glóriát látam. Sohasem volt olyan szép ez a matróna, mint most, amikor anyai szívében már mindent megbocsajtott és csak a szülőjét az elveszett gyermekét várta.

Csöndesen jegyezte meg:

— Kadetics még nem mondott el mindent.

— Ne fecssegi, asszony — förmedt rá a bácsi és hirtelen megállott.

— Nem fecsegek, csak egy kicsit hangosan gondolkoztam.

Kadetics megnyugodott. Csak ugy magában dörmögött:

— Még gunyolódik a beste lelke! Elhozza az unokákat is. Mert van. Kettő is. És neki

sok méltatlan bánásmódot csodás hazafiúi lelki erővel tűrő kormányfőiről iránt, akik a szabadelvűség zászója alatt híven kitartanak a legmelegebb rokonszenv és bizalommal viseltetik ezen rokonszenvnek és bizalomnak az országos szabadelvű párt elnöksége úján é helyütt is kifeje est ad. Egyszer mind biztosítja őket arról, hogy a haza és alkotmány védelmében kifejtett munkásságuk és intézkedéseikkel mindenben egyet ért, s hogy e hazafias munkájokban a debreczeni szabadelvű pártira mindenkor biztosan számíthatnak.

Jelszavunk: Éljen az alkotmányos magyar haza, éljen a király!

E vezér eszmének szolgálatában álló országos szabadelvű pártot és a magyar kormány tagjait hazafias lelkesedéssel üdvözli.

Táviratok.

A mai országgyűlés.

Budapest, decz. 21. A Debr. er. táv. A mai képviselőházi ülésnek érdekességét kölcsönözött Hieronymi felszólalása, a ki az obstrukciót elítélte, de ennek okát nemcsak az ellenzékben látja. (Óriási taps.) Lehetetlennek tartja alkotmány-ellenesen egy évig adót szedni, — sok helyen erőszakkal kell majd az adót beszédni. Ha az országgyűlést elnapolják, akkor szét szakad a vékony lepel, mely a jelenlegi állapotainkat fedi s az abszolutizmus egész meztelenségében fog bemutatkozni. (Óriási taps.) Az egyedüli orvosság volna — szóló szerint — ha Bánffy lemondana. (Nagy taps.) Utána Gajári nagy zajban beszélt.

A bécsi Reichsrath elnapolása.

Bécs, decz. 21. (A «Debr.» ered. táv.) A bécsi Reichsrathot a türelmetlen parlamentáris állapotok következtében 1899. jan. 17-ig elnapolták.

H I R E K.

* A függetlenségi párt tegnapi gyűlése a pártkör helyiségében valóban imponáns volt. A tágas terem zsufolásig megtelt. Oly érdekelttség tündöklött minden arczon, amely ártértséget az összejövetelnek ragyogón tükrözött.

még sincs baja. Egészséges mint a makk. Az unokákat . . . és nincsen baja . . .

A néni rám nézett jelentősen. Ez a vejeje. Lenkének gyermekei vannak és nem halt bele. A doktor számár volt és ők se voltak sokkal okosabbak. Egy percze összenéztünk mind a harman, a két öreg és én. A bácsi mintha azt kérdezte volna néma tekintetével hogy hallottam e már ilyet, a néni pedig ragyogó szemekkel hirdette, hogy előre tudta, neki nem meglepetés, az első pillanatban lehetetlennek tartotta, hogy az Isten őt olyan különös csapással verje. Nem azért áldotta meg gyermekkel, hogy otthon hervadjanak. Nem, nem . . .

Es észre se vettük, hogy a bácsi dörmögése közben valaki szomjan szivja magába a kiejtett szavakat, egő szemekkel néz felénk és csak lesi, kapja a hírt, az unokákról, a esodáról. Kadetics Szida lassan fölemelkedett, a kibomlott baját szinte ökökivételben fogva össze és szédülve, elakadva, egész testében remegve kísérté apja lépteit. Mintha megoldódott volna a varázs, mintha Csipkerózska kisasszony ébredne százesztendőös álmából, mintha fuldokló buknék föl a vízszíne: mély, hosszú lélegzése hallatszott és Kadeticsék néma döbbenéssel hallották a leány rekedt sóhaját.

— Hiszen akkor . . . akkor én is férjhez mehetek . . .

Fellázadó, egészséges fiataiságában, a hogy szemei rajongva gyúltak ki és ajkai az elsőhajtott szavak után félig nyitva meradtak a vörös fülhomályban szinte elmosodva, megfomulva: Kadetics Szida egészen olyan volt, ahogy én jövődöbelimet magamnak álmaimban megrajzoltam. Szép volt és most már egészen rajta veszett a lelkem . . .

Már amint a nemesen egyszerű, de minden ízében, szívében lelkében független alelnök — keresetlen szavakban a gyűlés célját röviden előadva megnyitotta ezt; kiört az általános éljenzés az elnök szeretve tisztelt személye iránt a gyűlés tárgyát helyeselve. Hát amikor Dr. Bakonyi Samu felolvasta a felirat szövegét — ezt az erőteljes, tömör, minden feleslegest kizáró okmányát a debreczeni függetlenségi párt politikai egészségét gondolkodásának és hamisítlan hazafiúi érzésének! . . . az az egyhangú helyeslő lelkedés milyen nagyszerű volt, s mily jólesett látni és érezni, hogy itt nem előre és mondvasinált hivatalos presszió, hanem önzetlen nemzeti történelmi és törvényiranti érzés nyilatkozott meg.

A gyűlés rövid volt, de tárgyánál fogva tartalmas. S a párt tagjai lelkiismeretükben megnyugodva, a Hazát és Nemzetet életve oszlottak szét.

* Választás az ipartestületnél. Az ujonnan megalakult ipartestület irodatiszti alására ma történik a candidálás. Tudomásunk szerint ezen fontos és nagy jártasságot igénylő állásra mintegy negyvenen pályáztak. — A pályázók között ott van Szini Péter collegánk is, a D. R. U. főmunkatársa. Szini aki régebb idők óta foglalkozik az iparügyekkel — azoknak legkisebb részleteit is ismeri — mindenre tre leginkább alkalmas ezen állásra s valóban meg fogja érdemelni azt a kiüntelést, amelyben őt az iparosok részesítenék, ha reáadnak szavazatukat.

* Öngyilkosság a templomban. Közeledik a szent karácsony ünnepe. Minden jó keresztényen magába száll és elmegy a templomba imádkozni, vezekelni és üdvözölni a Megváltót születése alkalmával. S éppen most kellett megtörténnie annak a hallatlan esetnek, hogy egy ember, nem tekintve a templom szentségét, abban bűnös kézzel önmagára emelte fegyverét és kicsordult vérével beszennyezte a templom tisztaságát. Ma délelőtt mint a villám futott keresztül a városban a hír, hogy egy H a n c s i n e t z András nevű napszámos a róm. kath. templomban homlokán löte magát s azonnal meghalt. A hatóság rögtön megjelent a helyszínen, ahol s z o m o r u k é p tárult eléjük. A templom bejáratánál ott feküdt a szerencsétlen öngyilkos nagy vértócsában kezében görcsösen szorongatva a kis boldog revolvert mely éltét kioltotta. A ker. orvos constaltta, hogy az öngyilkosságot fél 10 órakor követte el s a halál azonnal bekövetkezett. Midőn kikutatták egy kettős fedő remontoár órárt ezüst lánczát, egy zsebtárczát, melyben 8 frt 45 kr. volt, egy zsebkést és egy levelet melyet a lelkési hivatalhoz intéz, de amely bűn s szándékára nevez semmiféle vonatkozást nem tartalmaz, t a l a l t a k n á. Iratából kiűnt, hogy gör. kath. vallású, 32 éves drága-bártaival születésű napszámos.

Végzetes tettenek oka ismeretlen, de valószínű, hogy csakis pillanatnyi elmezavarban követhette el, mert még pár nappal ezelőtt névmagyarosítás végett K i r á l y János irodatiszt néli a bejelentési hivatalban járt, a kinél keresztlevelét és községi bizonyítványt hagyott.

A holttestet elszállították a közórházba, a templomot pedig bezárták, mert ezen szomorú eset után ismét fel kell szentelni. Wolafka püspök már értesítette Schlauch bíborost a történetekről. A felszentelés még az ünnepek előtt fog megtörténni.

* A szinügyi bizottság ülése. Tegnap d. u. 3 órakor a városháza nagy tanácstermében gyűlést tartott a szinügyi bizottság, mely gyűlésnek egyetlen tárgya volt a színházra beérkezett pályázat feletti döntés. Roncsik Lajos színházi felügyelő bejelentette, miszerint a kitűzött határidőig egyetlen pályázat érkezett be Komjáthy János jelenlegi szinigazgatótól. Javasolja azért hogy a színház a kö-

vetkező három évre ismételten neki adassék ki. A szinügyi bizottság elfogadta a javaslatot s elhatározta, hogy ily ért lemben teszi meg jelentését a tanácsnak. Komjáthy János eddigi működésével is nagyon rászolgált a közönség méltó elismerésére. Hiszünk, hogy jövőben még fokozottabb törekvéssel igyekezik az iránta kimutatott ragaszkodást valóban kiérdemelni.

* Népkönyvtári ügyek. Darányi miniszter az arádmegyei fekelegyarmati és czi-bakházi munkásegyleteknek 265 kötetből álló teljesen felszerelt népkönyvtárt, azonkívül a bodrogközi öögyletnek, melynek élén Mailath grófné áll, 521 kötetből álló népkönyvtárt adományozott.

* Addig jár a korsó a kutra, amíg eltörik. Ennek a közmondásnak az igazsága teljesült ma egy ravasz libatolvajon, ki addig lopta a libákat, míg ma rajtavesztett és a rendőrség kezébe került. A neve T a m á s Anná, ki leginkább a Mike-pércsi pusztát részesítette abban a nem épp-n kellemetes megtiszteltetésben, hogy az uton szabadon járó libákat elfogta s itt elalita. Eleinte nagy sikerrel működött, de ma éppen abban a kritikus pillanatban c s i p t é k m e g, a midőn Papp Mihály pércsi lakos libáit akarta partfogásába venni. A rendőrségre vitték, ahol most meg őt vették partfogás alá.

* Öngyilkos elmebajos. F o d o r János timár, ki a Honvéd utca 35. sz. alatt lakott, tegnap reggel hat orakor, míg a felesége távol volt a háztól, egy nagy konyhakéssel öngyilkossági szándékból elmeteszte a nyakat még pedig oly erővel, hogy a gégefőt teljesen elvágta. Vértócsában talalta felesége a szoba padlóján s már vérső haláltusáját vívta. Mire a megrémült feleség orvost kerített volna, a szerencsétlen ember kiszervegett. Az öngyilkos már nyolcz év óta szenved elmebajban s kórházi ápolás alatt is volt, de mint nem veszélyes örültet, e bocsátották. Felesége valómása szerint a nyomortól való félelem üzte öngyilkosságba a szerencsétlent.

* A filléregylet adományai. Az ev. filléregylet mult heten tartott ülését a fővárosi «Erzsébet királyné-alap» javára 25 koronát szavazott meg. Azonkívül 200 koronával ev. Erzsébet-alapítványt létesített, melyet évről-évre gyarapítani fog a thea-estélyek jövedelméből, esetleg erre szánt adományokkal. — Kamatai a felsőbb leányiskolákba járó ág. hitv. leányok jutalmazására fognak fordítani. Mint a mult években, úgy az idén is az ev. elemi iskol. növendékei számára karácsonyfát állit, melyre gyűjtést nem eszközöl, de önkéntes adományokat köszönettel fogad. A karácsonyfa-ünnepély f. hó 23-án d. u. 3 órakor lesz. Végül legyen megemlítve, hogy közkedvelt thea-estélyét jövő év febr. 1-én fogja tartani.

* Nagy népgyűlés Kolozsvárott. Erdély ez a kormányparinak lefoglalt ország-rész is megmozdult. Karácsony másodnapján a függetlenségi és 48-as párt Kolozsvárott nagy tiltakozó népgyűlést rendez, mely annál imponzánsabbnak ígérkezik, mivel számos ellenzékparti képviselő ígerte meg ez alkalomból lejuvetelét de Erdély sok választókerületéből is folyton érkeznek a bejelentések a népgyűlésen való részvételre vonatkozólag. A népgyűlés kiindulási pontját fogja képezni egy nagyobb szabású ellenzéki akciónak, a mely egész Erdélyre fog kiterjedni.

* Még egyszer a magyarországi románok. Ilyen czimmel a L'Époque című parisi lapban hosszabb cikket irt Óváry Lipót, aki már oly sokszor és oly sikeresen emelt szót ennek a kérdésnek igazsága mellett, a külföldi támadásokkal szemben. Mostani cikke megírására is az adott alkalmat, hogy két, elég széles körben ismértetes gentleman: valami Auerbach és Gaidoz urak jónak látták a szegény, elnyomott magyarországi románok anyarusagairól szóló mesét újból, de régi levében, föltalálni egy francia szakfolyóiratban. Ennek a két urnak tart privattisztimámot a legnagyobb nyilvánosság előtt Óváry, kimutatva, a mit mi ugys tudunk, — de a mit a külföldnek sem árt tudomásul venni: hogy tudniillik a románok sehol oly

jólétben és zavartalanul nem élnek, mint nálunk, legkevésbé pedig az 6 óraházjukban, hogy nálunk nem csak aránylag, de pozitíve is több a román elemi, közép és főiskola, mint Predealón túl; hogy a mintegy 2.3 millió magyarországi románoknak van 3700 iskolája és vagy 20 román pénztárosa, míg Románia 5 millió lakosának 87 percenye tökéletes analfabeta (még pedig román statisztikai kimutatásból bizonyítja ezt Óváry). S egyáltalán, hogy a magyarországi románságnak meg van adva minden lehető mód arra, hogy a saját maga értelmi kulturáját a tökéleteséig fejlessze. S annak a ki házi-hazugságnak, hogy a magyarországi románok az elnyomás miatt mind koldusok, szintén letörő szarvát Óváry, bebizonyítva, hogy az utolsó 30 év lepergése alatt mind nagy fölbirtokok s területek jutottak vétel útján Erdélyben s az Alföldön román kézre.

* **Baka a kéményben** Herbach Péter szegedi baka a napokban beteg anyja látogatására Temesvárra érkezett. Nagyon busította és anyja súlyos baja, de még inkább elszorult a szíve, a mikor megtudta, hogy menyasszonya Miltzing Anna, hűtlen lett hozzá. Egy gyárfelügyelővel élt a leány már négy hónap óta. Mikor a baka erről megbizonyosodott tudtára adta a leánynak egész röviden:

— Meghalok!

Borzasztó halálra szánta magát a szerencsetlen. Elővenen megakarta magát füstöl tetni. Főlis maszolt a kéménybe, leült egy gerendára és szívtá magába a halált füst alakjában. Már már végsőt lehelte a kéményben, a mikor egyik házbelinek füstölt húsra volt szüksége és a kéményben utána keresgél. Nagyon nézett a lakó, a mikor füstölt hús helyett, füstölt bakát talált, a kit félholtan hozott le a magashól. Az elkéseredett bakát csak nagy nehezen lehetett életre kelteni.

x **Országos vásár Margitán.** (Biharm.) Következő sorrendben fog megtartani: 1899. január 4-én, 5-én baromv vásár és 6-án kirakóvásár.

* **Uj találmány.** Legjobb a Fáy féle rögtön finomító és szépítő arczkremlé. Nem zsíros, ártalmatlan! Higanyt nem tartalmaz. Debreczenben kapható Dr. Rótschnek V. Emil és Tamásy-féle gyógyszerárban, valamint a készítőnél Grósz Nagy Ferencz gyógyszerésznél H.-Szoboszlón.

May grófnő.

— Saját tudósítónktól. —

A budapesti főkapitányság érdekes közönlévelet kapott a minap a bécsi országos törvényszéktől. Arról van benne szó, hogy Török May grófnő ellen számos hitelezője följelentést tett csalás miatt, a mire a fiatal grófkisasszony ismeretlen helyre szökött. A személyleírás szerint az eltűnt nő maga, barna, szabályos arcu, husz esztendő és Filadelfiában született. E száraz adatok nem is sejtetik Török grófnő szépségét, pedig egyike a legszebb nőknek, a kit évekig csodált Budapest előkelő férfiközönsége. Bécsben nem tudják, ki a székevény, de nálunk jól ismerik, ha nem is grófi néven. A fővárosban mint Puskás May szerepelt; mostoha leánya a zsenialis magyar fölbirtalónak, a budapesti telefon létesítőjének, Puskás Tivadarnak, a ki négy évvel ezelőtt halt meg. Furcsa, de azok a lányok bukhatnak el a kiknek támogatói vannak; így történt ez a szép May-vel is, a mikor nevelő atyja meghalt. Gyorsan haladt a lejtő és most a rendőri krónikába került a neve.

Török József gróf ungmegyei főispán huszonnyolc évvel ezelőtt feleségül vette Vetter von der Lütze Zsófia grófnőt, a kivel néhány évig boldog házasságot élt, de aztán meghasonlott vele. A fiatal asszony Amerikába ment, a hol házasságon kívül két leánygyermekét született, az első Filadelfiában; mint Török May grófnőt kereszttették meg. Vetter grófnő később megismerkedett Edison nagytehetségű tanítványával, a nagyváradi születésű Puskás Tivadarral, a ki aztán amerikai tör-

vények szerint feleségül vette. Puskás Tivadar és családja 1884-ben Budapestre költözött és itt telepedett meg. Négy évvel ezelőtt meghalt Puskás, felesége Besenyére költözött, May pedig magára maradt. Puskás özvegye, Vetter grófnő nem vált e' evekig Török József grófnőtől, tehát May nevezheti magát Török grófnőnek.

A kitűnő képzettségű szép leánynak sok barátja akadt a fővárosban, nagylábon élt. Egyszer koncertet adott Sauer Emmel együtt a vidámban s zongorajátékával nagy sikert aratott. Akkor annyira beleszeretett a művészebe, hogy mindenféle utána ment a széles világra. Ha meghalotta, hogy Sauer Londonban játszik, odautazott, máskor Moszkvába, Pazarul szórta a pénzt. A hírhedt Koritovszky grófnak is ő volt a budapesti szerelme s már akkor majdnem összeütközésbe került a törvénnyel. A furfangos leány ugyanis egy londoni kiképzési utazást szervezett, részvénytársasági alapon; de még mie őt kezébe kaparinthatta volna a pénzt, a társaság feloszlott. A tárgyalásokat a gróf realtanoda-utczai lakásán tartották.

Amikor a német-császár Budapesten időzött, az ünnepekre a fővárosba jött a bécsi diplomáciai kar is, a többi közt Nériman emir tabornagy, Perzsia követe, Megismerkedett itt May grófnővel s az ő hívására költözött az ez évi januárban — Bécsbe, ahol a Schvindgasse 18. sz. házában bérlet lakást. A császárvárosban is nagy feltűnést keltett elegáns ruhával, gummikerekes fogatával, ekszereivel.

Vásárlásait eleinte mindig készpénzzel fizette; de amikor egzotikus barátja elhagyta, hitelbe vett minden drága holmit. A kereskedőket hamis ígéretekkel áltatta, pénzt is kapott tőlük, amikor pedig fizetésre szorították, szemükbe kaczagott. A léprement emberek erre fejelentették May kisasszonyt, aki neszét véve a dolognak Bécsből eltűnt. Azóta megfordult Marienbadban, Londonban, most állítólag Párisban van, de nem lehetetlen, hogy Magyarországon rejtőzködjék.

Ez a szép May története, aki törvénytelen koronával ékesíti fejét, hogy annál jobban szédiithessen.

Színház.

Heti műsor.

Csütörtökön, decz. 22. bérlet 68. szám «B.» «A remete csengettyűje», vig opera 3 felvonásban.

Penteken, decz. 23. bérlet 69. szám «C.» Ugyanaz.

Szombaton, decz. 24. Szünet.

Vasárnap, decz. 25. délután «Falurossza»; este bérletszünetben «Aranylakodalom».

* **A vasgyáros.** Ohnet jól ismert darabja meglehetősen számú közönséget vonzott a színházba, melyet mindjárt a belépésnél meglepetés ért. A feketetáblán az volt kiírva, hogy Clairet nem Halmi Margit, hanem Fáy Flóra játszotta, az elenkező csak sajtóhiba a színlapon. Ujabb időben annyi a sajtóhiba a színlapon, hogy egyszer csak az egész színlapot visszavonják, mint merő sajtóhibát. Több figyelmet kérünk a közönség iránt.

Fáy Flóra Claire szerepének az első felvonásban nem felelt meg; nem voltak színei, nem skálája a benne dúló érzelmek visszatükrözésére. Derblayvel szemben csak kevélységét láttuk a II. felvonás nagy jelenetében. Általában Fáy csak ott van elemében, a hol a játék a rendes méreteken felül emelkedik, a hol cothurnus és tragikai alarcz kell. Eppen azért a III. felvonásban és a párhaj jelenetben igen szép n játszott. Nagy hiba az ifjú művésznőnél az is, hogy az iskolai modorságot még mindig nem tudta teljesen levetkezni s kezének mozdulatai igen sablonosak.

Tiszteletlőtől szép virágsokrot kapott, a földszinti állóhelyen pedig oly tapsvihar tört ki éppen legkevésbé sikerült felvonásai után

s annyiszor csitáltak még a vastüggöny elé is: hogy ilye' még Prielle Kamélia sem kapott s egyáltalán Debreczen ujabb színi kíséretében csak egy-két fővárosi operett primadonnának volt benne része. A debreczeni színház rokonszenves ifjú művésznője is elmondhatta erre: «ments meg uram jó barátaimtól.»

Komjathy, mint Derblay Fülöp szokott művészetével játszott s különösen a férfias erőt és büszkeséget adta szépen vissza.

Odry jó Oktáv volt; csak a nyelvét fékezne, mert igen gyors járása s így sokszor követ el nyelvbotlást, amiben tegnap különben másoknak is volt részük; aztán nem tartozik feltétlenül az elegáncziához, hogy nadrágzsebbé dugja kezét a szalomban, hölgyek társaságában.

Szabó Irma nagyon kedvesen csicseregett, csak hogy ő meg teli felöltőjét fedelte magán, midőn a többi hölgyek derékban jelennek meg.

Komjathyné nagyon jól adta az Athenais irigy, kapaszködő, önző alakját, Tanay a számító, nemtelen Bligny herceget, Fenyéri Moulinet-t a meggadagodott parvenüt; F. Csiga háza a grófné, Kiss Irén Préfontné, Szentes Préfont báró szerepében, Barthá, mint Bachelin orvos kitűnő összjátékot produkáltak. A rendezés kitűnő, a díszítés impozáns volt, csak talán finomabb asztalterítők volnának szükségesek.

— a. — a.

KÖZGAZDASÁG.

Budapesti gabonatözsde.

decz. 20.

készáruüzlet hivatalos árjegyzései a következők

Búza	kitős	Ar 100 klg.	kitős	Ar 100 klg.
Bánsági	76	—	80	00.0—00.30
"	77	—	81	00.00—00.00
"	78	—	82	—
Tiszavidéki	79	10.—10.05	80	10.70—10.75
"	76	10.10—10.30	80	—
"	77	10.25—10.35	81	00.00—00.00
Vestvidéki	78	10.40—10.45	82	10.65—10.70
"	79	10.20—10.30	80	—
"	79	10.35—10.40	80	—
Fehérmegyei	76	10.45—10.55	81	10.70—10.75
"	78	10.60—10.65	82	—
"	79	10.15—10.25	—	—
Bácskai	76	10.50—10.55	80	00.—
"	77	10.40—10.50	81	0000—00.—
"	78	—	82	0000—00.—
Észak magy	75	—	80	—
"	76	—	81	—
"	79	—	81	—

	Min. hekt.-ben	Ar kilógram
1. oszt. elsőrendű	uj 70—72	8.50—8.55
"	"	8.40—8.45
"	"	8.20—8.25
Árpa takarmánynak	60—62	6.20—6.55
"	62—64	6.80—6.80
"	64—66	7.80—8.20
Zab	39—41	5.75—5.70
Tengeri búza	uj	5.55—5.35
"	"	12.25—12.75
"	"	—
Repce búza	—	—

Sertésvásár.

decz. 20.

Kőbányai sertéspiacz. Szerbiai nehéz páronként 320 kilogrammon felüli párja 54—55 krajczárig, közép (pönt 251—35 — kilogramm súlyban) 55—56 krajczár Könyű (páronként 240 kilogrammig terjedő súlyban) 53—54 krajczárig.

Sertéslétszám: 1898. évi decz. 18-án volt készlet 37.870 darab, 1898 decz. hónap 19-én felhajtott 567 drb, 1898 decz. hónap 19-ik napján elszállított 482 darab 1898 decz. hó 20-ik napjára maradt készletben 37.955 darab. — A hizott sertés üzletirányzata lanyha.

A kereskedelmi és iparkamara köréből.

A kereskedelmi és iparkamarához a következő nyilvános pályázati, illetve árlejtési hirdetmények érkeztek be:

A szatmári m. k. 12. honvédegyalozred-
től az 1899. évben szükséges marhabuszá-
llítására. Az ajánlatok f. évi decz. hó 23-ig
beadandók.

A m. kir. államvasutak debreczeni üzlet-
vezetőségétől a vonalai részére egy vagy
három évre szükséges pályafenntartási anya-
gok szállításának biztosítása céljából f. hó
28-i lejárattal.

A m. kir. államvasutak szombathelyi
üzletvezetőségétől építési homok, terméskövek
szállítására f. hó 20-i lejárattal.

A m. kir. dohányjövédéki központi igaz-
gatóságtól 150.000 drb vástag, 3.500 drb
vékony kötél szállítására f. évi decz. hó 29-i
lejárattal.

Mindezen hirdetések és pályázatokra
nézve, valamint a következőkben leírt szabada-
lmakra vonatkozólag alant kamara az érde-
kelteknek bővebb felvilágosítást nyújthat.

A m. kir. szabadalmi hivatal a követ-
kező szabadalmak leírását küldte be.

Mentő készülék gépjármű közúti vasúti
járművekhez. Gyorsjárati szivattyú. Újtás
szabályozható hajórakodó hidakon. Újtás
ajtózáron. Javítás billentyűs írógépeken.
Ejárás tiszta karbidok előállítására. Készülék
acetylen-gáz automatikus előállítására. Készülék
betegágyak emelésére. Újtás elektromos kikap-
csoló-készülékeken Gyaluló-készülék kupos
fogaskerekek számára. A napszakának 24 órá-
ját folytonlagos számmal jelző óralap. Zár
biztonsági bányalámpákhoz. Reflektor világító-
testek számára. Készülék rheuma és egyéb
betegségek kezelésére. Kosárbetét cséplőgépek
számára.

Keresk. és iparkamara.

Röntgen feltalálta volna; — és akkor monda-
nekm mintegy feleletül az én semmiképpen
ki nem fejezett kérdésemre.

— Bizony édes fiam, ez furcsa kis dolog!
Ez a kis királyleány tetszik nekem — azaz,
hogy nagyon is tetszik, hanem egy kis vizit-
tűndér és a mióta itt van, az alatt a három
nap alatt csak egyszer volt alkalmam eljárá-
sán csodálkozni, pedig egy tizennyolcz éves
leány minden pillanatban szokott furcsaságo-
kat elkövetni.

— És min csodálkozott drága nénike? —
kérdézem, — mert már régebben így szöli-
töttem.

— Azon a sötét vonáson, majd azt
mondtam, megvető hangon, melylyel a mi
kisasszonyunk ma a virágcsokrot fogadta és
amit én akkor sehogyse tudtam, — de most
már egy kicsit jobban megtudok magyarázni
magamnak és pedig nem a maga hányára,
folytatta Stettendorf kisasszony gyors tempó-
ban, fűrkésző tekintetét vetve arra az ajtóra,
melyen minden pillanatban beléphetett, kfről
beszélünk, tulajdonképp magam sem tudom,
hogyan fejezzem ki magamat.

— Pedig ez nem könnyen esik meg
önnél, mondané nevetve. Öreg barátom ujjával
megfenyegetett.

— Rendre öcsém! — monda aztán, —
hanem tudja mit Rotenberg, nekem úgy tűnt
fel, mintha — ha ugyan lehet így kifejezni
magamat — saját magára féltékeny volna;
arra az ismeretlenre, kinek lábai elé, akas
egy bomba, úgy csapódott le az a hatásos
isten hozott. És amikor kérdeztem tőle: Nor,
mit mondasz az én előzőken fogadott fiam-
hoz, akkor azt felelte, ismét azzal a sajátos,
mord arc kifejezéssel:

— Mit mondanék hozzá, az is afféle
általános udvarló lehet, aki valami ismeretlen

leány miatt rögtön lángragyul és lelkesedik,
csak azért, mert lány és...

A jó öreg kisasszony elakadt.

— És... sürgetém, bizonyosan mondott
ő még valami cifrát, látom a szeméből,
drága nénikém! Higgye el, az a legjobb, ha
tudom, hogy hanyadán vagyok!

— És folytatá kelletlenül a néni, az
ilyen embereket éppen nem szeretem — monda
a hugom, ha már minden áron tudni akarja!
Erre azt mondtam neki, de most fogja be a
fület: Tudod mit, gyermekek, először nézd
meg azt a fiút. — Persze nem is gyanítván,
hogy az már régen megtörtént.

Abban a pillanatban és amikor még
kételkedve és bizonytalanul lesütöttem fejemet,
Ines visszatért.

Rövid, de fűrkésző tekintetét vetett reám,
s aztán a néni, majd a néni, majd a néni, majd a néni,
aztán odament a samovarhoz, — elkészíteni
a teát.

Minden ilyen aprólékos hivatalokat és
kötelességeit átvett, mint ideiglenes házi lány-
nak magától értetődően. Ezt azonnal észre-
vettem. Előkecs, bájos nyugalommal intézett
el mindent, amely szívemet lopta ki újra, meg
újra, mikor a folytonos, rossz bánásmód miatt
akirugaszkodva, akár egy szilaj csikó, szét
akartam törni a varázst. Ugy, hogy kénytelen
voltam fejemet elfordítani, hogy ne lássam.

Neki az ilyesmi sokkal jobban sikerült
és pedig az én hiúságomra nézve sikeresen
gyógyító hatással, sőt neha az az érzésem
volt, mintha körül-belül olyan áttátszó volnék,
mint a most kitisztított ablaküveg; — nem
mondhatnám, hogy ez valami nagyon kellemes
ézés volna.

(Folyt. köv.)

CSARNOK.

Álarczban.

Arnold után németből: Kalocsa Róza.
(Folytatás.)

— Már előbbi állomásomon volt szeren-
csém a kisasszonyhoz — és kinyújtott kézzel,
— mint ahogy éppen akkor divatba jött, —
közlekedtem felé.

De a kedves leánya olyan lankadtan
ereszté le mindkét karját a szoknyájára,
mintha azt sem tudná, hogy tulajdonképpen
mire is valók ezek a takaros függelékek rajta
és hideg, érdes hangján monda:

— Nagyon köszönöm a szép virágokat,
Rosenberg ur, — szép volt öntől a meg-
emlékezés.

A nagynéni bámult reánk egyikről a
másikra:

— Hogyan önök ismerik már egymást?
Ezt egyikőjük sem mondta.

Mig én a valódi okot dadogtam, hogy a
várt vendég neve előttem nem említettett,
Ines csak könnyed zavarral vont vállat.

— Hiszen ilyen nevű tiszt van a hadse-
regnél akárhány — monda közönyösen.

Ez alatt tekintetem találkozott a nagy-
néniével. Kitűnően értett az ilyen nyelvhez.
És még rossz néven sem vehettem tőle, hogy
nagyon találékonynak látszott, sőt annak
érezte magát; — fájdalom, e kéjelgést nem
oszthattam meg vele.

— Nos, úgy látom, hogy itt már a divat
jöltevő tündérével megy a konferencia, sa-
kitottam félbe végre a kellemetlen csendet,
mely érkezésem óta beállott volt.

Hanem Ines szépen összefogta a divat-
lapokat, melyek után én már ayultam volt.

— Ezek női dolgok Rotenberg ur és
és önök meg nem szabad bennünket
felismernie az álarczós bálban, e szavaknál
összeszedte a divatlapokat és eltávozott.

A nagynéni erősen átható tekintet
vellett reám, valóságos Röntgensugárzásu
tekintetét, mondanám, ha ugyan akkor már

Legelőszőbb és legelőszörűbb

karácsonyi ajándék

857

Ujságírók-Sorsjegye

melylyel

1 korona

áért

egy 100.000 koronás

és öt 20.000 stb. koronás nyereményt lehet nyerni.

Az összes nyereményeket a kezelőség 20%
levonással kívánatra készpénzben vissza-
váltja. Minden sorsjegy utánfizetés nélkül
mind a 6 húzáson játszik.

Huzás visszavonhatlanul 1899 évi január hó 4-én.

Sorsjegyeket ajánl:

a Budapesti Ujságírók Egyesületének sorsjáték-kezelősége

IV., Kossuth Lajos-utca 1. sz.

Alföldi tak. pénztár. Debreczeni ipar és keresk. bank.

„Debreczen“ kiadóhivatala.

HATÓSÁGILAG ENGEDÉLYEZETT VÉGKIÁRULÁS.

Női divatáru és felöltő üzletemet

végképpen megszüntetem, e végett a még raktáramon levő ujonnan érkezett nagymennyiségű divatárukat, felöltőket és bundákat mai naptól kezdve minden elfogadható áron végképpen kiárulom. Ajánlom ezen kedvező olcsó bevásárlási alkalmat a tisztelt közönség figyelmébe.

Hatóságilag engedélyezett végkiárulás!

Raktáron vannak:
fekete és színes ruhakelmék és selymek, flanel kazán és mosóvelecek. Karton, batist és atlasz szatinok, posztó, berliner és selyem kendők, ág és asztalterítők, Szatin és atlasz paplanok, vászon és sifonárak, plüsch, bársony valamint **KÜLÖNBÖZŐ RUHADISZKÉK ÉS HOZZÁVALÓK.**
Női és gyermek felöltők, plüsch kabátok, szörme gallérok és bundák dus választékban feltűnő olcsó árban.

ROTT L. Debreczen, Főpiacz.

Az 1895. évi caroi s 1896. évi londoni egészségügyi kiállításokon diszoklevéllel s arany éremmel kitüntetve. Orvosi tekintélyek által kipróbált s nagyobb kórodákban kitűnő sikerrel használt külszer:

REUMA-SZESZ

biztos s kiváló gyors hatású a test bármilyen csúszos bántalmái, u. m. köszvény, csúsz, reuma, ischiás, asthma, stb. ellen.

Hatása némely esetben meglepő, a mennyiben gyakrabban idűtebb eseteknél is már egyszeri bedörzsölésnél a fájdalmakat teljesen megszüntette.

Fog- és fejfájást 5 perc alatt megszüntet.

Egy üveg ára használati utasítással 1 korona, erősebb üveg 2 korona 40 fillér.

Főraktárak Budapesten: **Török József** ur gyógyszer-tárában, Király-utca 12. es **dr. Egger A.** ur gyógyszer-tárában, Váci-körút 17. szám. — Ugyszintén a főváros összes s a vidék csaknem összes gyógyszer-tárában valamint a kesziő

Widder Gyula gyógyszerésznél
S.-A.-Ujhely 68 szám

Vidéki megrendelések pontosan teljesítetnek.

Ugyszintén Debreczenben: **Dr. Rotschnek** V. Emil, **Tóth Béla** és **Mihalovits István**nál.

Hatóságilag engedélyezett

VÉGKIÁRULÁS.

Tisztelettel tudatjuk a n. é. közönséggel hogy **szabóüzletünk kész férfi- és gyermek- ruhaáru osztályát felosztjuk s meglevő nagy készletünket igen jutányos áron véglegesen kiáruljuk.**

Teljes tisztelettel
SZEDLÁK és VAMOS.

Az általam leg gondosabban összeállított, tekintélyes orvosok által ajánlott és jónak talált vegytiszta

SÓSBORSZESZ

mely már eddig is igen nagy elterjedtségnek örvend, kapható minden fűszerüzletben, valamint gyógyszer-tárában.

Ára egy kis üvegnek 45 kr., nagy üvegnek 90 krajczár.

Vidéki megrendelések pontosan teljesítetnek.

Használati utasítással ellátott könyvecske minden üveggel ingyen adatik

TÓTH BÉLA

gyógyszertára és illatszerraktára **DEBRECZENBEN, (Tisza-palota.)**

Nyomatott Hoffmann és Kronovitz könyvnyomdájában Debreczen, a főpostával szemben.